

Ab Imo Rectore

Травневий спецвипуск 2018

У цьому
випуску:

-Вітаємо!

1

*-Історія моєї
сім'ї*

2

*-Життя моєї
країни-моє
життя!*

3

*- Ветерани
нашого райо-
ну*

4

Вітаємо! Пишаємося!

Перемога! Перемога! Перемога!

Напевно, це було найжакданіше слово, на яке у 1945 чекали всі.

У цьому році виповнюється 73 річниця Перемоги у другій Світовій війні. З кожним роком, все менш і менш стає свідків тих жахливих подій 1941-1945 років, які покалічили людські долі, зруйнували мрії, забрали життя.

Ветерани війни... Діти війни...

Дивишся на цих людей і не розумієш – звідки така сила духу, витримка, віра? Дивишся і захоплюєшся – вони змогли, вони пережили, вони перемогли!

Дякуємо за Ваш подвиг, за незламність і прагнення до перемоги! Ми пишаємося Вами!

Мицик Валерія 10-А клас

Історія моєї сім'ї

У нашій родині є свої традиції. Наприклад, напередодні Різдва всі родичі збираються разом. Ми накриваємо стіл красивою розшитою скатертиною, виставляємо різні смачні страви, які підготували заздалегідь, щоб почастивати наших рідних. Під час святкової зустрічі мої батьки обов'язково згадують тих, кого вже немає з нами. Ми вшановуємо їх пам'ять, і на згадку приходять найкращі часи їхнього життя, та не обходиться й без того, щоб не гортати сторінки сімейного альбому, пірнаючи в далеку минувшину.

Нещодавно на зустрічі з родичами я почула багато цікавого та захоплюючого про життя свого прадіда, якого звали Капустян Никифор Степанович. Він був дуже неординарною людиною, з гарним почуттям гумору. І всі говорили, що з ним завжди було весело проводити час. Прадід любив співати. Його улюблені пісні - « Вечер на рейде», «День Победы», а ще залюбки читав книги про війну та кохання, любив малювати тварин та природу, знав історію України. Не дуже не любив вести розмову на політичні теми, його політика чомусь роздратовувала.

Дуже вдало й тонко міг помічати та красиво описувати риси характерів наших родичів, знайомих. Це часто викликало сміх. Під час війни мій прадід був юнгою корабля на Північному флоті й у свої 17 років вже одержав ордени та медалі за відвагу. У мирний час працював на заводі ім. Малишева, був майстром цеху, де виробляли танки. Працював до самої пенсії. За цей час отримав як найкращий працівник шість медалей за сумлінну працю, звання Ударника Комуністичної праці. Уряд Радянського Союзу нагородив мого прадіда Почесною грамотою та медаллю. Він за цією нагородою їздив аж до Москви. « Мені сам Георгадзе вручав нагороду!» - казав він.

Прадіда Никифора вже нема. Але мої родичі пам'ятають його як веселу та жартівливу людину, працюючу, завзяту, добру й щирю. Він охоче працював і вдома, і на заводі.

А ще у мене був двоюрідний дід Сергій. Він теж мав медаль «За відвагу».

Отримав її у мирні часи, коли служив на початку 70-х років у танкових військах Радянської армії. Сталося це так. Під час тактичних навчань сержант Величко Сергій отримав наказ вирушити на своїй машині останнім у колоні. Під час переправи убрід через Десну танк почав потопати. У ньому під крижаною водою залишилося троє людей. Тільки сержант Величко, який був командиром цього танка, не розгубився й почав пірнати під воду, щоб врятувати життя своїм товаришам по службі й витягти машину, яка була на дні річки. Ще був шанс продовжити марш. П'ять разів йому прийшлося занурюватися у дуже холодну воду (був березень), але зусилля не були марними. Сергій врятував і людей, і танк, хоча й прийшов зі своїм екіпажем останнім на марші.

Потім про його вчинок писали в обласній Чернігівській газеті, яка залишилася нам на пам'ять. Газета є, а дідуся, на жаль, вже давно немає...помер через хворобу у 33 роки.

Я пишаюся своїми прадідом і двоюрідним дідусем. Вони любили своїх дітей, своїх рідних, також були справжніми чоловіками. І медалі їхні чесно заслужені за героїзм та відвагу.

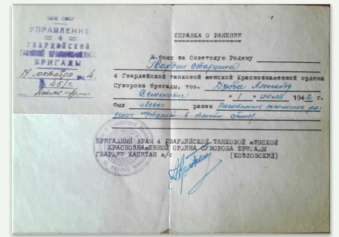
Життя моєї країни – моє життя !

Я народилась у Харкові в 2003 році, проте не всі мої родичі з цього міста. Маю українські, білоруські, польські й російські корні. Дуже пишаюся історією нашої сім'ї!

Мій прадід, Дзюба Олександр Федотович, народився 15 серпня у 1910 році у місті Суми. Що стосується освіти, він закінчив 10 класів Сумської школи в 1926 році та 10 класів Партійної школи в Києві. Навчався в Ленінградському училищі, і також пройшов Курси пропагандистів у Харкові в 1938 році.

Його дружина, моя прабабуся, Дзюба Марія Данилівна, народилася у 1917 році, мешканка м.Харкова. В 1937 році в них народився перший син – Анатолій, в 1941 році 12 лютого – другий, Адольф. Проте, у військовому квитку, виданому у 1948 році, написали, що його звали Альбером за політичною причиною та й, напевно, щоб не виникло зайвих питань.

Мій прадід брав участь у Великій Вітчизняній Війні з 1941 року. Був командиром батальйону, мав звання капітана, за війну дійшов до Берліна. Першого липня 1942 року був легко ранений (*дотичне осколкове поранення тканин в області спини*). Це відомо з довідки про поранення, яка збереглася й до наших днів. Мій прадід мав багато орденів та медалей. Ось деякі з них:

-Ордена: "Червона зірка", "Велика Вітчизняна Війна«2ст.»";

-Медалі: "За взяття Берліна", "За звільнення Варшави", "За перемогу над Німеччиною".

В 1945 році брав участь у другій за все своє життя війні - Радянсько-японській. Пізніше уся родина переїхала в Одесу, так як старшому сину Анатолію дали напрямок там працювати. Вони продали будинок тут і вже по відомій причині вирушили в місто, яке знаходиться на березі Чорного моря. Доречі, деякі наші родичі й по сей день проживають в тому ж самому будинку, куди я намагаюся приїжджати кожного літа.

У 1969 році (10 жовтня) моєму прадіду видали профспілковий квиток робітника нафтової і хімічної промисловості.

З тих часів, окрім довідки, зберігся ще й військовий квиток, з котрого я дізналася загальну інформацію про свого прадіда (дата народження, посада, звання й т.д.). Видно, що йому вже багато років, але ми дуже бережно відносимося до цієї пам'ятки. Нижче ви зможете побачити першу сторінку даного документа, у котрій зібрана **найважливіша** інформація про прадіда як про громадянина й людину, котра захищала Родину. Уважно придивившись, можна розглядіти **особистий підпис власника квитку**. Про свого прадіда мені відомо досить багато і я хочу зазначити ще те, що з моєю прабабусею Марією (власне мене назвали на її честь), вони прожили усе життя разом й ніколи не розлучалися. *Помер мій прадід у 1987 році та похований в місті Одеса.*

Ветерани нашого району

Кожного року актив самоврядування «Шкільна Республіка» напередодні 9 травня вітає ветеранів нашого району з Днем Перемоги.

Їх залишилося троє, у кожного за плечима своє життя, адже є те, що їх поєднує – спогади про війну. Про війну, яка змінила їх мрії, уяви, сподівання, все життя.

Крон Софія Михайлівна, військова медсестра

Чи могла уявити собі 16-річна дівчина Софія у квітні 1941 році, що вона піде на фронт, буде виносити на собі поранених бійців і молитися за їх життя? А така ж юна Валентина?

Заїченко Валентина Єлісеївна, зв'язкова

«Ти – боєць, ти повинна бути сміливою та мужньою!» – казала собі 17-річна Валентина і сантиметр за сантиметром перевіряла замірши пальцями зіпсований німцями дріт зв'язку. В обстріли, під час бою, за температуру –40, але зв'язок повинен бути ЗАВЖДИ!

Кізнер Леонід Григорович, військовий лікар

На його золоті руки молилися поранені бійці. В тяжких умовах, без спеціалізованого обладнання, ефективних ліків, а іноді без елементарних бинтів та перев'язувального матеріалу приходилося працювати і рятувати життя.

Це – надзвичайні люди! Вони «розміняли» вже 9-тий десяток, але й досі у строю, поруч з нами і це велике щастя!

Дякуємо Вам, шановні за вашу мужність, відвагу, терпіння та прагнення визволити рідну землю від лютого ворога!

Дякуємо Вам за наше життя та змогу рости, розвиватися, вчитися та радіти життю!

Коли в мене будуть свої діти, я обов'язково розповідатиму їм про Вас, про Ваш подвиг.

Я вклоняюся Вам і пишаюся тим, що Ви створили історію мого рідного Харкова!

Васильєва Валерія 11-Б клас